

[Duetoft]

Både når det drejer sig om teatret og det politiske liv, som mange jo sammenligner, er det jo sådan, at mennesket formodentlig i løbet af ganske kort tid bliver træt af alt det celluloid.

Den omlægning, som regeringen og ministeren nu lægger op til, har vi sådan set ikke noget imod. Der er megen logik i, at staten som det overordnede organ har pligt til at sørge for, at teaterudbudet er rimeligt fordelt over landet. Jeg har selvfølgelig lidt svært ved at sige dette i og med, at jeg er valgt i et område, der vil blive ramt, men ud fra enhver logisk tankegang og enhver rimelighedsbetragtning føler vi i CD, at det er tåbeligt, at man 3-4 steder i landet har en meget kraftig aktivitet, mens andre dele af landet, om ikke bliver sultet, så i al fald har en meget ringe aktivitet. Ud fra statens pligt til at sørge for, at dette kulturtilbud kommer ud til så mange som muligt, føler vi egentlig, at den omlægning, som ministeren lægger op til, er rimelig.

Vi kunne godt se lidt på samarbejdet i det københavnske område, Roskilde Amt og Frederiksborg Amt og måske få det inddraget i noget af københavnersamarbejdet, men det vil vi gerne kigge på i udvalget, og vi vil også i udvalget se på, om de uddannelsesmuligheder, der ligger i forslaget, er gode nok.

Jeg har et par kommentarer til abonnementsordningen. Ja, pengene skal jo skaffes et eller andet sted, for at der kan være noget at flytte over. Det er altså egnsteatrene på den ene side og abonnementsordningen på den anden side, der må stå for tur. Her vil jeg gerne give regeringen det råd – og det kan vi også kigge på i udvalget – at det i stedet for en generel nedskæring af niveauet i abonnementsordningerne måske kunne være bedre enten at skære antallet af billetter, der får nedslag, ned, eller sætte et fast kronebeløb, sådan at det ikke også procentvis lægger op til dyre billetter.

Når jeg siger det, så er det, fordi det for os er vigtigt, at den sociale side i abonnementsordningen bevares, og derfor ser vi ingen grund til, at de dyre billetter skal have støtte eller skal have forholdsvis lige så megen støtte som de andre. Vi ser altså hellere færre udbud, men lige så meget nedslag i prisen som i dag.

Jeg vil godt slutte med at sige, at jeg synes, piberiet og den diskussion, der indtil nu har været i offentligheden og måske også i nogen grad herinde, bygger lidt på, at det er, om ikke

odiøst, så dog noget, der nærmer sig det uklædelige at lave populærteater. Det er jo, som om det at kunne få et teater til at løbe rundt uden tilskud, ikke er helt pænt, for så skal man jo lave noget, som folk kan lide, og så skal man lave noget, der er lidt leflende, og så er det måske ikke helt så kulturelt.

Jeg håber ikke, det er ved at blive sådan i det danske samfund, at folk går i teatret, fordi det er billigt. Jeg håber, det er sådan i det danske samfund, at man går i teatret, fordi man kan lide det, der bliver spillet, og har lyst til at se det – kan lide kvaliteten, kan lide indholdet. Det er vel det, der stadig væk skal være det bærende. Og jeg må så sige til teatrene i de områder, hvor egnsteatrene nu bliver ramt: De kan jo stadig væk søge om bevilling og nogle af dem så også få det. Men de, der ikke får det, skal selvfølgelig leve videre på, at de faktisk laver et stykke arbejde, som både kvalitativt og indholdsmæssigt er godt nok.

Jeg synes i hvert fald, der var grund til i dag at sige, at det vel ikke gør noget, at man laver populærteater, for nok skal vi have nyskabende virksomhed, nok skal vi have holdningsmæssigt teater, og nok skal vi have alle de her fine ord, men det er vel også stadig væk sådan, at laver man en forestilling, der kan trække folk til huse, så kan det også stadig væk økonomisk lade sig gøre at få det til at løbe rundt. Det kan ikke være et formål i sig selv kun at lave teater, som ingen gider se.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Fremskridtspartiet er helt enig med Centrum-Demokraterne i, at teatret er et væsentligt og værdifuldt element i dansk kultur. Der, hvor vi mener at hr. Duetoft er for overfladisk, er, når han uden videre accepterer den tese, at man styrker teatret, bare man hæfter nogle hundrede millioner kroner på og et eller andet statsligt eller kommunalt embedsmandsorgan kan begynde at strø penge ud til dem, der siger, de laver teater, men i virkeligheden bare er spytslikkere for, hvad disse magthaverorganer godt kan lide ud fra deres ideer og fordomme.

Her mener vi, at ikke bare almindelig sund fornuft og historisk kendskab, men også iagttagelser af, hvordan det f.eks. er gået i London eller i New York eller masser af andre steder, viser, at hvis man skal være selvbærende, hvis